

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.472 van 18 juli 2002
in de zaak A. 103.899/XIV-3976.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die beiden woonplaats kiezen bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 6 juni 1956 en XXX, geboren op 15 juni 1960 en beiden van Slowaakse nationaliteit, op 26 april 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 30 maart 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 13 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 12 juni 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België een eerste maal binnen op 24 december 1998 en verklaren zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 16 april 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 5 augustus 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen.

1.4. Op 15 augustus 1999 komen de verzoekende partijen een tweede maal België binnen en verklaren zich opnieuw vluchteling op 17 augustus 1999.

1.5. Op 20 april 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken beslissingen tot weigering van in overwegingname van de vluchtelingenverklaringen.

1.6. Op 28 januari 2001 komen de verzoekende partijen een derde maal België binnen en verklaren zich nogmaals vluchteling op 20 februari 2001.

1.7. Op 23 februari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.8. Op 29 maart 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, diende in België een eerste asielaanvraag in op 24 december 1998, die op 5 augustus 1999 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf. Op 17 augustus 1999 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in die wegens gebrek aan nieuwe elementen niet in overweging werd genomen. Betrokkene zou in april 2000 samen met zijn echtgenote en zoon S. naar Slovakije teruggekeerd zijn. Aangezien zijn woning intussen aan andere personen toegewezen zou zijn, zou betrokkene naar de sociale dienst gegaan zijn om een woningaanvraag in te dienen. Daar zou hem gezegd zijn dat hij geen recht had op een woning omdat hij in het buitenland asiel had aangevraagd. Betrokkene zou dan bij vrienden ingetrokken zijn en gepoogd hebben werk te vinden. Hij zou daar niet in geslaagd zijn en een sociale uitkering van 3000 SKr verkregen hebben. Dit bedrag zou echter niet genoeg geweest zijn om te overleven en betrokkene en zijn gezin zouden aangewezen geweest zijn op de hulp van vrienden. Betrokkenes zoon S. zou nog schoolplichtig zijn maar op verschillende scholen zou zijn inschrijving geweigerd zijn omdat zijn attesten van het vorige schooljaar uit België afkomstig waren. Betrokkene zou gehoopt hebben dat de situatie voor zigeuners sinds zijn vertrek in 1998 verbeterd zou zijn maar zou gezien hebben dat de discriminatie erger geworden is. Aangezien betrokkenes overige kinderen in België verblijven en betrokkene dus in Slovakije niet bij familie terecht kon, zou hij geen andere uitweg gezien hebben dan terug naar België te komen. Betrokkene vroeg voor de derde maal asiel aan in België op 20 februari 2001.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat er aan de geloofwaardigheid van betrokkenes bewering, als zou hem omwille van zijn asielaanvraag in België het recht ontzegd zijn op een woning, ernstig getwijfeld kan worden. Ten eerste verklaart betrokkenes echtgenote bij haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken wel dat hen gezegd zou zijn dat ze geen recht hadden op een woning maar niet dat dit omwille van hun asielaanvraag in België zou zijn (zie DvZ, vraag 42). Ten tweede blijkt uit verschillende bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat terugkerende Roma's noch door de staat noch door de plaatselijke autoriteiten benadeeld worden (bron: UNHCR guidelines, mei 2000, p.24).

Wat betreft betrokkenes verklaring als zou zijn zoon op geen enkele school aanvaard zijn omdat zijn vorige schoolattesten uit België afkomstig waren, dient erop gewezen te worden dat betrokkenes echtgenote verklaart dat ze tevergeefs bij vele scholen aanklopten en dat hun zoon wel terecht kon op de plaatselijke school waar de meeste zigeuners schoolliepen maar dat zij dat niet wilden omdat het niveau daar zeer laag zou zijn (zie DvZ, vraag 42). Bovenstaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van betrokkenes beweringen in het gedrang.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat er in betrokkenes verklaringen geen elementen aanwezig zijn die zouden kunnen wijzen op een persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Volgens zijn verklaringen keerde betrokkene gedurende negen maanden terug naar Slovakije. In deze periode werd hij nooit fysiek aangevallen of bedreigd. Hij kende geen problemen met de autoriteiten van zijn land. Hij werd nooit opgesloten, beschuldigd of veroordeeld. Betrokkene beweert omwille van discriminatie geen werk te hebben kunnen vinden maar haalt daarvan geen enkel concreet voorbeeld aan. Betrokkene kreeg een sociale uitkering maar kon hiervan niet leven. Dit is echter een socio-economische reden die al dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie valt.

Bijgevolg blijkt uit onderzoek van het dossier dat er geen elementen aanwezig zijn die in hoofdte van betrokkene een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging doen ontstaan.

De Commissaris-generaal meent dan ook dat het niet noodzakelijk is om betrokkene opnieuw te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal

de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 februari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

1.9. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, diende in België een eerste asielaanvraag in op 24 december 1998, die op 5 augustus 1999 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf. Op 17 augustus 1999 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in die wegens gebrek aan nieuwe elementen niet in overweging werd genomen. Betrokkene zou in april 2000 samen met haar echtgenoot en zoon S. naar Slowakije teruggekeerd zijn. Betrokkene zou gehoopt hebben dat sinds haar vertrek in 1998 de situatie van de zigeuners verbeterd was maar dat zou niet zo zijn. Het racisme en de discriminatie zouden verergerd zijn en als gevolg hiervan zou het voor betrokkenes echtgenoot niet mogelijk geweest zijn om werk te vinden. Betrokkene en haar gezin zouden een sociale uitkering van 3000 SKr ontvangen hebben, maar zouden van dat bedrag niet hebben kunnen leven. Ze zouden een woning aangevraagd hebben maar er zou hen gezegd zijn dat ze daar geen recht op hadden. Betrokkene en haar gezin zouden aldus aangewezen zijn op vrienden om hen onderdak te verlenen. De inschrijving van betrokkenes zoon S. zou op verschillende scholen geweigerd zijn omdat hij voordien in België verbleef.

Betrokkenes zoon zou enkel terecht gekund hebben op de plaatselijke school, waar de meeste zigeuners naartoe gingen, maar betrokkene zou dit niet gewild hebben omdat het niveau daar zeer laag zou zijn en hun zoon daar niet veel zou leren. Aangezien betrokkenes overige kinderen in België verblijven en betrokkene zich in Slowakije niet meer zou hebben kunnen aanpassen, zou zij beslist hebben terug te keren naar België. Betrokkene vroeg voor de derde maal asiel aan in België op 20 februari 2001.

Er dient opgemerkt te worden dat er in betrokkenes verklaringen geen elementen aanwezig zijn die zouden kunnen wijzen op een persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Volgens haar verklaringen keerde betrokkene gedurende negen maanden terug naar Slowakije. In deze periode werd zij nooit fysiek aangevallen of bedreigd. Zij kende geen problemen met de autoriteiten van haar land. Zij werd nooit opgesloten, beschuldigd of veroordeeld. Betrokkene beweert dat haar echtgenoot geen werk kon vinden en dat zij een sociale uitkering van 3000 SKr ontvingen. Het feit dat betrokkene hiervan niet kon leven en ook geen woning kon verkrijgen, is echter een socio-economische reden die al dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie valt.

Bijgevolg blijkt uit onderzoek van het dossier dat er geen elementen aanwezig zijn die in hoofdte van betrokkene een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging doen ontstaan.

De Commissaris-generaal meent dan ook dat het niet noodzakelijk is om betrokkene opnieuw te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 februari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt :

“Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat verzoekers dd. 27 februari 2001 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indienden tegen de beslissing van weigering van verblijf dd. 23 februari 2001 hen betekend door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken.

Dat verzoekers bij de behandeling van zijn (hun) dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet mondeling werden gehoord.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoekers zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin zij hun relaas en standpunt kunnen doen kennen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dan tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoekers België dienen te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissingen, gesteund op verzoekers persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoekers belangen, meer zelfs verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.

Dat ook VAN HEULE in "Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953" meent dat gezien de bijzonder(de) persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt.

Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep moet nagaan of verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggeleid. Dat enkel in een mondeling verhoor verzoekers uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd.

Dat verzoekers derhalve bij de behandeling van hun dringend beroep door de Commissaris-generaal mondeling dienen te worden geïnterviewd.

Dat verzoekers rechten van verdediging geschonden werden doordat zij niet de kans kregen tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat-generaal hun relaas uiteen te zetten.”;

Overwegende dat, wat de beweerdde schending van de rechten van verdediging en van de hoorplicht betreft, de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een verhoor kan afzien indien hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat dit in casu het geval is; dat verzoekers niet aantonen met welke feitelijke gegevens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen; dat zij evenmin de feitelijke gegevens aanbrengen die zij tijdens hun verhoor zouden hebben kunnen aanvoeren; dat zij ruimschoots de gelegenheid kregen om alle gegevens van hun asielrelaas kenbaar te maken, ondermeer via het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 februari 2001, via het indienen van een gemotiveerd dringend beroep en via het neerleggen van bijkomende stukken en documenten die verzoekers hadden kunnen voegen bij hun verzoekschrift in dringend beroep; dat bijgevolg het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren dat als volgt luidt :

“Schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat de bestreden beslissingen het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt (schenden), wanneer deze, zonder gegronde redenen, stelt (stellen) dat de asielaanvraag van verzoekers bedrieglijk en kennelijk ongegrond is.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, stelt dat er aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dient getwijfeld te worden.

Dat verweerder in de bestreden beslissing twee tegenstrijdigheden aanhaalde die betrekking heeft (hebben) op het recht op een woning en het recht op inschrijving in een school.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat de door verweerder weerhouden tegenstrijdigheden onvoldoende zijn om het frauduleuze karakter van de asielaanvraag vast te stellen, waardoor de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn.

Dat bovendien de tegenstrijdigheid aangaande de weigering een woning te verkrijgen door verweerder werd weerhouden enerzijds omdat verzoekster tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet uitdrukkelijk verklaarde dat dit omwille van hun asielaanvraag zou zijn en anderzijds uit informatie zou blijken dat terugkerende Roma's noch door de staat noch door de plaatselijke autoriteiten benadeeld worden.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat verzoekster tijdens het korte verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten uiteenzette. Het niet uitdrukkelijk vermelden door verzoekster van de reden van het gebrek aan een woning in hun (haar) land sluit niet uit dat deze te wijten is aan hun (haar) verblijf in België.

Verzoekers merken op dat verzoekster tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit uitdrukkelijk gevraagd werd waarom zij er geen woning kreeg.

Dat verweerder naliel rekening te houden met par 53 lid b van de « Guide des Procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié », Genève, januari 1992, UNHCR. Daarin wordt gesteld dat « l'examineur doit i) obtenir du demandeur qu'il présente son cas de manière aussi complète que possible et avec tous les éléments de preuve dont il dispose ».

Dat dient vastgesteld te worden dat de asielaanvrager - verzoekster - bij het verhoor in een zwakke positie staat. De asielaanvrager die terzake geen vragen krijgt, zal aldus veelal niet spontaan allerlei details gaan vermelden.

Dat anderzijds verweerder verwijst naar informatie, die stelt dat terugkerende Roma's noch door de staat noch door de plaatselijke autoriteiten benadeeld worden, om verzoekers verklaringen aangaande de ontzegging van een recht op woning wegens hun verblijf in België te ondermijnen.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat verweerder zich onvoldoende informeerde aangaande de toestand van de Roma in Slowakije. Dat de Roma-bevolkingsgroep sowieso benadeeld en gediscrimineerd wordt in Slowakije door de Slovaakse bevolking en autoriteiten (cf. infra).

Dat derhalve voormelde tegenstrijdigheid door verweerder derhalve onterecht werd weerhouden.

Dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt, wanneer deze zonder gegronde redenen stelt dat de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk is.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij nalaat verzoekers vrees voor vervolging in hun land grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie en stelt dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat uit verzoekers verklaringen nergens blijkt dat zij in hun land zouden vervolgd worden in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zij zouden nooit fysiek (zij) aangevallen of bedreigd zijn. Zij kenden geen problemen met de autoriteiten van hun land. Zij werden nooit opgesloten, beschuldigd of veroordeeld. Het feit dat verzoekers niet konden leven van hun sociale uitkering en ook geen woning konden verkrijgen, is volgens verweerder een socio-economische reden die als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie valt.

Dat verzoekers opmerken dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de Commissaris-generaal heeft nagelaten zich grondig te informeren aangaande de toestand van de Roma in Slowakije.

«Elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen.»

Dat inderdaad verzoekers problemen van socio- economische aard zijn, doch deze zijn het gevolg van de discriminatie die er in Slowakije heerst ten aanzien van de Roma. Dat deze discriminatie in Slowakije zelfs geïnstitutionaliseerd is.

Dat uit het rapport van US Department of State, "Human Rights Reports for 1999, Slovak Republic", dd. 25.02.2000 ("national/racial/ethnic minorities") duidelijk blijkt (dat) de Roma-bevolking in Slowakije gediscrimineerd wordt op (het) vlak van tewerkstelling, behuizing, school en de staatsadministratie en mishandeld wordt (zelfs door de Slovaakse politie zelf) en dat de Slovaakse (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden (cf.http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp-report/slovakrep.html).

Dat het mensenrechtenorgaan van de Verenigde Naties, het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, in haar eindbesluiten van haar 57ste zitting dd. 14.08.2000 Slowakije berispte voor haar discriminatoir woon-, school-, werkgelegenheids- en gezondheidsbeleid ten aanzien van de Roma en voor de straffeloosheid van racistische organisaties die Roma mishandelen (<http://www.unhcr.ch/tbs/doc.nsf>).

Dat, gezien de (geïnstitutionaliseerde) discriminerende houding ten aanzien van de Roma in Slowakije, verweerder in de bestreden beslissingen niet zomaar kon stellen dat verzoekers problemen louter van socio- economische aard zijn, gezien zij het gevolg zijn van de discriminatie die er in Slowakije heerst ten aanzien van de Roma.

Dat immers het vinden door verzoekers van noch werk, noch woning en de geringe sociale uitkering die zij in hun land ontvangen, waardoor hen het recht op een menswaardig bestaan ontzegd (wordt), te wijten is aan hun zigeunerorigine.

Dat bovendien dient opgemerkt te worden dat de Vluchtelingenconventie nergens als voorwaarde fysiek geweld, opsluiting, veroordeling, ... vermeld(t) om beschouwd te worden als vluchteling.

Dat immers de door verzoekers ondergane discriminaties evenzeer als voldoende zwaarwichtig (zoals gedefinieerd door de Vluchtelingenconventie) dienen beschouwd te worden, daar zij ernstige gevolgen hebben voor verzoekers (over)leven. Immers door de discriminaties wordt hun ondermeer het recht op het uitoefenen van een beroep, het volgen van onderwijs en het recht op voldoende sociale uitkering ontzegd.

Dat verzoekers dienaangaande verwijzen naar de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, UNHCR, Genève, januari 1992" welke in par. 54 immers het volgende stelt : "Ce n'est que dans les circonstances particulières que la discrimination équivaudra à des persécutions. Il en sera ainsi lorsque les mesures discriminatoires auront des conséquences gravement préjudiciables pour la personne affectée, par exemple de sérieuses restrictions du droit d'exercer un métier, de pratiquer sa religion ou d'avoir accès aux établissements d'enseignement normalement ouverts à tous".

Dat uit (het) voorgaande blijkt dat verweerder onzorgvuldig te werk ging en geen rekening hield met de bepalingen aangaande de toepassing van de Vluchtelingenconventie zoals gesteld in de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié" van het UNHCR, de zorgwekkende toestand van de Roma in Slowakije, en de ernst van de door verzoekers ondergane discriminaties die betrekking hebben op hun (over)leven.

Dat verweerder in de bestreden beslissing(en) heeft nagelaten zich grondig te informeren aangaande de toestand van de Roma in Slowakije en verzoekers relaas grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn wanneer deze, zonder gegronde redenen, besluiten tot een kennelijk ongegronde asielaanvraag.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij nalaat verzoekers vrees voor vervolging in hun land grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie en stelt dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal in het kader van het dringend beroep tot taak heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielzoeker voorlopig wordt toegelaten tot het grondgebied; dat de Commissaris-generaal, op grond van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (Vreemdelingenwet), tot de kennelijk ongegrondheid kan besluiten, onder meer wanneer de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève; dat verzoeker volgens zijn verklaringen Slowakije voor de derde maal zou zijn ontvlucht omdat hij er problemen zou hebben gekend (geen werk omwille van discriminatie waarvan hij geen concreet voorbeeld geeft, onvoldoende sociale uitkering), terwijl hij er gedurende negen maanden geleefd had zonder problemen met de autoriteiten en zonder in deze periode ooit fysiek aangevallen of bedreigd te zijn geweest; dat, gelet op de verklaringen van verzoekers, de Commissaris-generaal redelijkerwijze kon vaststellen dat het vluchtmotief van socio-economische aard is, dat als dusdanig niet onder de vluchtelingenconventie valt; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat hun vluchtrelaas vreemd is aan de criteria opgenomen in de Conventie van Genève; dat uit recente informatie waarover de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt dat terugkerende Roma's noch door de staat noch door de plaatselijke autoriteiten benadeeld worden; dat een loutere verwijzing door verzoekers naar algemene teksten over de situatie in hun land van herkomst, zonder deze te betrekken op hun concrete situatie, niet volstaat; dat verzoekers niet met concrete gegevens aantonen dat zij nergens in Slowakije de bescherming zouden kunnen invoeren van de Slowaakse autoriteiten;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder vaststelt dat de erkenningsaanvraag van verzoeker bedrieglijk is; dat het bedrieglijk karakter van een aanvraag kan blijken uit het feit dat de afgelegde verklaringen zijn aangetast door tegenstrijdigheden, verward of onsamenhangend zijn of gesteund zijn op valse documenten; dat verzoekers stellen dat de aangehaalde tegenstrijdigheden (die betrekking hebben op het recht op een woning en het recht op inschrijving in een school voor hun kinderen) onvoldoende zijn om het frauduleuze karakter vast te stellen; dat deze tegenstrijdigheden evenwel betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas; dat het feit dat hun het recht op een woning en het recht op inschrijving in een school ontzegd werd, immers mede aanleiding heeft gegeven tot hun vertrek uit hun land van herkomst; dat de aangehaalde tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier; dat verzoekers geen elementen aanvoeren waardoor de tegenstrijdigheid in verband met de inschrijving in een school kan worden verklaard en/of weerlegd; dat wat de tegenstrijdigheid met betrekking tot het recht op een woning betreft, hetzelfde geldt;

Overwegende dat de Commissaris-generaal op basis van deze gegevens redelijkerwijze kon besluiten dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is en de asielaanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond; dat de bestreden beslissingen de feitelijke en juridische overwegingen bevatten die eraan ten grondslag liggen en derhalve de ingeroepen bepalingen niet schenden; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van

artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Artikel 3.

Een kopie van dit arrest zal eveneens worden verstuurd naar het volgende adres : Centrum Cire, Liefdadigheidsstraat 47, 1210 BRUSSEL.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien juli tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.